

Sonuyku

– vuslat05 · 14 Ocak 2014

Yemyeşildi gözleri, her mevsim hep bahardı;
Güneşte buz misali kalbim erir akardı.
Vurulmuştum görmeden can yakan bakışına
Anladım ki sonunda O başka dağda kardı..

Ateş döküyor kalem arşa yükselir ağıt;
Harfler telaşa düşer, tutuşuyorken kağıt.
Diğer yarım diyerek aldanmışım boşuna
Yargısız infaz edip, canaymış meğer kasıt.

Tek ayağı üstünde bin bir yalan uydurup;
'Bekle bahar gelsin de' deyip hayal kurdurup.
Her gece düşürerek beni hain düşünce
Çekip gitmişti zalim tam can evimden vurup.

Her gün bir kor sönse de kalem hep intizarda;
Bitmez sanırım sevda bu gidişle mezarda.
Gerçeği yazar kalem gitmese de hoşuna
Satılmış yüreği, haraç mezat pazarda.

Kim sevdi benim kadar, kim yandı benim gibi;
Bu kadarmış dünyada kalbin aşktan nasibi.
Asla sözüm geçmedi, asi gönül kuşuna
Sorsalar da söylemem kim bu aşkın sahibi?

Bastı beni bağrına, o çok sevilen diyar;
Yıllar sonra olsa da gönlüm şimdi bahtiyar.
Aldırmadım yolların düzüne yokuşuna
Giderdim çağırıyaydı, inan Fizan'a kadar.

Susmadan yazar diye, kaç kere kalem kırdım;
'Akli gönülden vurdun yeter' diye haykırdım.
Aldırmadım mevsime ne yaz ne de kışına
Ben vuslatsız sevdanı SON UYKUya yatırdım..

ESRA DEREL